

Chương 580: Tuyệt Là Kỷ Niệm Cũng Là Niềm Đau (Số từ: 4023)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

16:16 PM 09/10/2023

Sau khi báo cáo với Đội trưởng đội cận vệ số 17, Ludwig được giao nhiệm vụ hộ tống Rowan.

Họ tiến đến quận 15 sau khi xác nhận rằng sự lây lan của dịch bệnh ở quận 17 đã hoàn toàn chấm dứt.

Như Rowan đã nói, những tình huống cực đoan không thường xuyên xảy ra.

Nhiều nhất là hai lần.

Và không phải vì nữ tư tế Rowan bị phát hiện gây ra hỗn loạn mà vì Ludwig đã gặp phải bọn cướp và cống Rowan chạy trốn.

Khi họ trốn thoát, và khi họ bị dồn vào chân tường, Ludwig hạ gục họ chỉ bằng cánh tay trái của mình và tự tin trốn thoát khỏi hiện trường.

Sai lầm của bọn cướp là tiếp cận Ludwig, người chỉ có một cánh tay, nghĩ rằng anh là một mục tiêu dễ dàng.

Như vậy, 2 ngày đã trôi qua kể từ khi Ludwig bắt đầu hộ tống Rowan.

—3 ngày làm nhiệm vụ hộ tống.

Trong khoảng thời gian đó, không có sự cố lớn nào xảy ra và cả hai phải ở bên nhau cả ngày do phải di chuyển xa nên không thể không chia sẻ nhiều câu chuyện khác nhau. Rowan có vẻ ngoài yếu đuối nhưng lại là một người khá vui vẻ.

Ngoài ra, cô ấy không phải là người phô trương vị trí cao của mình.

Cô ấy cư xử như thể hầu như không có bất kỳ hình thức nào.

Ludwig, một người khá mù tịt về các nghi thức, không thể không biết ơn Rowan.

Và vì vậy, họ đã chia sẻ nhiều câu chuyện trong thời gian đó.

"Tôi đã ở một nơi gọi là Cielan ở Vương quốc Lucephena. Có lẽ anh không biết điều đó. Tôi là giám mục ở đó, không phải Tổng giám mục."

Câu trả lời của Rowan trước câu hỏi của Ludwig về việc cô ấy từng làm Tổng giám mục ở đâu.

"VẬY... cô có trở thành Tổng giám mục sau Thảm Hoạ Cổng không?"

"Với tình trạng thiếu người và thương vong nhiều, các vị trí trống cần phải có người lấp đầy. Vì vậy, cuối cùng tôi đã đảm nhận một vai trò vượt quá khả năng của mình."

Ai đó đã phải điền vào các vị trí trống. Đó là lý do Rowan cho biết cô đã được bổ nhiệm làm Tổng giám mục mặc dù không có khả năng.

"Tôi có nên gọi cô là... Tổng giám mục không?"

"Không, cứ gọi tôi như bình thường. Và gọi tôi bằng tên thì tốt hơn là gọi nữ tư tế."

Rowan nhìn Ludwig và nháy mắt.

"Anh biết chúng ta phải cẩn thận ở nhiều nơi, phải không?"

Chỉ sau đó Ludwig mới nhận ra rằng gọi cô là nữ tư tế trong vài ngày qua là một hành động khá mạo hiểm.

"À... tôi hiểu rồi. Tôi xin lỗi."

"Không, không sao đâu. Đến giờ vẫn chưa có chuyện gì xảy ra cả."

Rowan chỉ vào trại tị nạn có thể nhìn thấy bên ngoài Thủ đô Đế quốc.

"Đi thôi, hôm nay chúng ta có rất nhiều việc."

"Vâng, thưa nữ tư tế... Ý tôi là, cô Rowan."

"Anh có thể bỏ 'cô'. Tôi cũng sẽ bỏ từ 'anh', Ludwig."

Rowan cười toe toét và đi trước Ludwig.

Rowan là giám mục của một thành phố ở một đất nước đã biến mất.

Sau Thảm Hoạ Cổng, bằng cách nào đó cô ấy đã sống sót và đến được Thủ đô Đế quốc.

Và trong một tình huống phải lấp chỗ trống của ai đó, Rowan đã lấp đầy chỗ trống của ai đó.

Cô được bổ nhiệm làm Tổng giám mục sau Thảm Hoạ Cổng, ban đầu không phải là Tổng giám mục.

'Cô ấy có được bổ nhiệm làm Tổng giám mục trong khi làm công việc này không?'

Ludwig nghiêng đầu đi theo Rowan.

Đã là ngày thứ ba kể từ khi Ludwig hộ tống Tổng giám mục Rowan.

Trong trại tị nạn ở Thủ đô Đế quốc, vẫn còn nhiều đường phố cần được thanh lọc, và nhiều con đường khác vẫn tiếp tục xuất hiện.

Và từ từ.

Tuyết rơi rải rác trên bầu trời.

Trong năm nhất của mình tại Temple.

Khoảng thời gian thực hiện nhiệm vụ nhóm vào học kỳ hai.

Vào ngày anh bị loại khỏi nhiệm vụ nhóm và phải chờ đợi.

Vào đêm đầu tiên, tôi bước vào phòng tắm lộ thiên cùng với Ellen, người cũng bị loại giống như tôi, chỉ có một bức tường ngăn cách chúng tôi.

Ellen hỏi tôi có thích tuyết không.

Thành thật mà nói, tôi đã không nghĩ nhiều về tuyết. Nói một cách chính xác, tôi không có thời gian để nghĩ về những điều như vậy.

Nhưng tôi đã đi tắm ngoài trời khi tuyết đang rơi.

Không có lý do để làm như vậy khác.

Vì vậy, lúc đó tôi đã trả lời rằng hình như tôi thích tuyết.

Đúng vậy.

Tôi không có cảm xúc đặc biệt nào về tuyết, nhưng cuối cùng, tôi nghĩ mình thích nó.

Trong ký túc xá Class A nơi vắng mặt Ellen và Heinrich, tôi là người duy nhất trong phòng của Ellen.

Ngồi trên bậu cửa sổ, tôi nhìn tuyết rơi bên ngoài.

Có nhiều loại tuyết.

Có mưa tuyết, mưa rào và tuyết dày, thậm chí cả bão tuyết mà Liana có thể triệu hồi.

Rõ ràng là tôi thích tuyết.

Tôi thích tuyết rơi với Ellen, và tôi áp ủ kỷ niệm đắp người tuyết với Harriet và Ellen, hai cô gái đó.

Nếu có tuyết, nó sẽ là tuyết lớn.

Tôi yêu tuyết rơi đủ để bao phủ thế giới.

Tôi nhìn tuyết rơi bên ngoài từ bên trong cửa sổ.

Chỉ tưởng tượng những sinh mạng bị tuyết rơi nuốt chửng thôi cũng thấy đau lòng.

Tuyết rơi bây giờ là một cơn mưa rào.

Tôi đặc biệt không thích kiểu tuyết đó vì nó không có cảm giác như tuyết, và nó có vẻ hoang vắng như một loại gió.

Tuyết không tích tụ không phải là tuyết.

Đó là những gì tôi nghĩ.

Nhưng bây giờ, tôi nghĩ thật may mắn khi tuyết rơi chỉ là một cơn mưa rào.

Nếu nó đang tích tụ tuyết, nếu nó đổ xuống, nhiều người sẽ phải chịu đựng nhiều như lượng tuyết đã rơi.

Tôi hy vọng tuyết này không tích tụ.

Nó không biến thành tuyết rơi dày, nó không biến thành bão tuyết.

Tôi thần thờ nhìn bầu trời đầy tuyết ngoài cửa sổ.

Tôi có nên gọi cho Liana không?

Tôi có nên yêu cầu cô ấy ngừng tuyết ở Thủ đô Đế quốc không?

Không phải để giết quái vật, mà để cứu người.

Nhưng nếu tôi hỏi cô ấy, ai càng sử dụng sức mạnh của mình thì càng ốm yếu hơn để duy trì thời tiết ấm áp trong suốt mùa đông ở Thủ đô Đế quốc, thì tôi cũng sẽ phải hỏi cô ấy để đảm bảo mọi người không bị cảm lạnh vì cô ấy làm tan tuyết.

Ít nhất là 3 tháng kể từ bây giờ cho đến khi mùa đông hoàn toàn kết thúc.

Nếu cô ấy phải sử dụng sức mạnh của mình trong 3 tháng liên tục, Liana chắc chắn sẽ phát điên khi mùa đông kết thúc.

Sức mạnh của Liana là dành cho chiến tranh. Nó phải được bảo tồn.

Đó là một cuộc chiến để cứu ai đó, nhưng chúng ta phải nhắm mắt làm ngơ trước một người chết vì chiến tranh.

—Tuyết rơi.

Những bông tuyết ngày càng dày hơn.

Bây giờ, tôi ghét tuyết.

Chẳng mấy chốc, những cơn mưa rào biến thành tuyết dày và bắt đầu rơi xuống khắp Thủ đô Đế quốc.

May mắn thay, nó không kèm theo một cơn gió mùa đông khắc nghiệt.

"Tuyết rơi khá nhiều."

"Đây là điều khá nghiêm trọng."

Vừa xác nhận ngày hôm qua rằng tiến triển của dịch bệnh ở quận 38 mà họ đã thanh lọc đã hoàn toàn kết thúc, cả Ludwig và Rowan đều thở dài.

Khi tuyết rơi dày, cả Ludwig và Rowan đều bị tuyết phủ trên vai áo choàng và mũ trùm đầu, khiến chúng trở nên trắng xóa.

Hầu hết người đi đường đều co ro, run cầm cập trong tuyết lạnh.

Nhìn những căn lều thậm chí còn không thể chắn gió đàng hoàng, nước da của Rowan không khỏi xấu đi.

"Nếu tuyết ngừng rơi sau khi tuyết rơi vừa phải..."

"Nhiều người sẽ không chịu được lạnh đúng không?"

Khi nghe câu hỏi lo lắng của Ludwig, Rowan lắc đầu như muốn nói rằng đó không phải là vấn đề.

"Khi tuyết rơi dày, cái lạnh không phải là vấn đề; những ngôi nhà bằng gỗ sẽ sụp đổ. Có rất nhiều sự cố như vậy vào mùa đông năm ngoái."

Rowan giải thích rằng mọi người đã bị nghiền nát và thiệt mạng dưới những ngôi nhà bị sập. Điều nguy hiểm không

phải là cái lạnh do tuyết gây ra mà chính hành động đổ tuyết mới nguy hiểm.

Sự khắc nghiệt của thiên nhiên.

Ludwig phần nộ với tuyết tích tụ, nhưng anh không biết trút sự oán giận của mình vào đâu.

Cả hai tiếp tục đi bộ về phía điểm đến tiếp theo của họ.

Hầu hết những người tị nạn không giấu nổi sự phẫn uất khi nhìn lên bầu trời, trong khi một số trẻ em chỉ đơn giản là tận hưởng tuyết và chơi đùa trong đó.

Bởi vì họ không biết gì hơn, Ludwig nghĩ khi quan sát cảnh tượng.

"Trước khi thế giới trở nên như thế này, anh có thích tuyết không?"

Trong tình hình hiện tại, khi tuyết dường như là biểu tượng của cái chết, đó là một câu hỏi ngớ ngẩn. Ludwig thần thờ nhìn tuyết rơi dày đặc từ trên trời rơi xuống.

"...Tôi không chắc."

Anh không nhớ mình thích hay không thích tuyết.

Có vẻ như tất cả những ký ức từ trước thảm họa Cổng đã bị xóa.

Như thể nó đã trở thành một thứ gì đó vô nghĩa, có tồn tại hay không thì giờ anh cũng khó lòng nhớ ra.

Như thể một sự bất hạnh và tuyệt vọng to lớn đã nuốt chửng mọi thứ xung quanh anh. Anh đã choáng ngợp khi chỉ nghĩ về những điều anh có thể làm ngay trước mắt.

Ludwig đột nhiên tự hỏi liệu Rowan có còn là người có thể nghĩ về những sự kiện trong quá khứ hay không.

"Tôi đã từng thưởng thức nó."

Rowan nhìn lên bầu trời và nói nhẹ nhàng.

"Lucephena, nơi tôi đến, là một Vương quốc ở phía bắc của lục địa, và nửa năm là mùa đông. Vì vậy, rất dễ thấy tuyết."

Một nơi mà nửa năm là mùa đông, Ludwig không thể hình dung được đó là nơi như thế nào.

"Không phải cuối cùng cô không thích tuyết sao...?"

Nếu bạn thấy tuyết thường xuyên đến mức trở nên khó chịu, bạn không nên ghét nó sao? Trên thực tế, tuyết là biểu tượng của cái lạnh khắc nghiệt. Cũng giống như cách mọi người bây giờ sợ tuyết.

"Chà, tôi không nghĩ có lý do gì để ghét nó chỉ vì nó phổ biến."

"...Tôi hiểu rồi."

"Lucephena là vùng đất của mùa đông, còn Cielan nằm trên một cao nguyên. Đó là một nơi lạnh giá và có nhiều tuyết rơi dày. Đó là nơi tôi được sinh ra."

Đôi mắt Rowan như nhìn xa xăm, như đang hồi tưởng về quê hương đã mất từ lâu.

"Tôi đã có vô số lần ném bóng tuyết với bạn bè và làm người tuyết. Tôi đã chạm vào tuyết nhiều đến nỗi tay tôi lạnh cóng và nứt nẻ, và tôi đã bị các linh mục mắng mỏ và được chữa lành nhiều lần không thể đếm xuể."

Nhớ lại tuổi thơ của mình, Rowan cười băng khuâng.

Cô ấy đã chơi với tuyết cho đến khi bị tê cóng.

"Ngay cả sau khi tôi được thụ phong linh mục, tôi đã có khá nhiều lần bị mắng vì đánh nhau với lũ trẻ trong tu viện, bị cho rằng điều đó là không phù hợp. Thậm chí có lần tôi đã làm một bức tượng Nữ Thần bằng tuyết và nhận được một bạt tai từ giám mục, nói với tôi rằng đừng làm những điều như vậy một cách tùy tiện."

Rowan trông khá hạnh phúc khi cô ấy nói.

"Sau khi tôi được thăng chức giám mục, thực sự không còn những dịp như thế nữa. Chà... Lucephena là một đất nước lạnh giá, nhưng cái lạnh không bao giờ là vấn đề, và Cielan là một thành phố đặc biệt lạnh giá, nhưng đó không

phải là vấn đề. Đế chế rất rộng lớn và nhờ có Cổng dịch chuyển, có rất nhiều khách du lịch đến Cielan, vùng đất của tuyết."

Có một lần, chỉ 3 năm trước.

"Ngay cả trong cái lạnh buốt giá, ngay cả khi tuyết rơi dày đặc, bất kể nơi đó khó sống như thế nào."

"Mọi người có thể sống sót ở bất cứ đâu."

"Lúc đó chúng tôi ít biết, nhưng tôi nghĩ rằng 3 năm trước là thời kỳ hoàng kim cuối cùng của nhân loại."

"Những ngày như vậy có thể không bao giờ trở lại."

Một thời mà người ta có thể đơn giản tìm thấy vẻ đẹp trong tuyết.

Chỉ mới 3 năm trước, nhân loại có thể sống ở bất cứ đâu, vì một mạng lưới phân phối có tên là Cổng dịch chuyển đã kết nối toàn bộ lục địa.

Nhưng bây giờ mọi thứ đã bị phá hủy, những ngày trong quá khứ dường như là một lời nói dối.

"Giờ đây, nhân loại run sợ trước cái lạnh nhỏ nhất, và vô số người mất ngủ ngay cả khi một chút tuyết rơi từ trên trời xuống."

Nhân loại, giờ đây đã bị suy giảm, bị đe dọa bởi những điều nhỏ nhất nhất.

Không còn phải lo tuyết rơi dày đặc ở những ngôi nhà to lớn kiên cố, nhưng giờ đây, người dân phải sống trong những túp lều tạm bợ có thể đổ sập chỉ với một chút tuyết rơi.

Những cơn gió mùa đông lạnh giá xuyên qua những căn lều này thậm chí không có lò sưởi.

Thời hoàng kim đã qua, và nhân loại còn nhiều điều phải sợ hãi.

"Ludwig."

Rowan nhìn Ludwig.

"Anh không thích tuyết sao?"

Lúc đó, Ludwig khẽ gật đầu.

"Ừm... hình như là vậy."

Nghe những lời đó, Rowan cười buồn.

"Bây giờ, tôi cũng vậy."

Hai người đi bộ xuống phố.

Những túp lều tạm bợ trong làng tị nạn đang dần được bao phủ bởi một lớp tuyết mềm.

Rowan và Ludwig đi đến quận tiếp theo, Quận 42.

Tuyết đã bắt đầu tích tụ, và họ có thể nghe thấy tiếng bước chân của mình trên tuyết.

Sau khi báo cáo với lính canh của Khu 42, cả hai đi đến khu vực của quận vừa xảy ra dịch bệnh.

Như mọi khi, Rowan cầu nguyện khi họ bước đi.

Ludwig không thường chủ động, điều này khiến anh tự hỏi liệu mình có thực sự cần thiết với Rowan hay không.

Tất nhiên, bất cứ khi nào Ludwig nói điều này, Rowan đều nói rằng anh đang hoàn thành vai trò của mình chỉ bằng cách khiến cô ấy cảm thấy an toàn.

Ngôi làng tị nạn là nơi mà mọi người nên lo lắng về bọn cướp hơn là các cuộc tấn công do lòng căm thù đối với các linh mục gây ra, đặc biệt là vì mọi người không biết rằng Rowan là một nữ tu tể.

Ludwig luôn để mắt đến mọi tình huống bất ngờ, nhưng không có gì bất thường cả. Trên thực tế, do tuyết rơi, mọi người phải ẩn náu trong những căn lều tạm bợ của họ.

Có lẽ khoảng 3 giờ trôi qua, và tuyết tích tụ đến mắt cá chân của họ.

"Rời đi thôi!"

Có một sự náo động ở một góc làng tị nạn.

Cả Rowan, người đang cầu nguyện và Ludwig, người đang theo dõi tình hình, đều không thể không nhìn về hướng đó.

“Ôi, xin hãy cứu chúng tôi! Chúng tôi chỉ... chúng tôi chỉ...”
Khi Ludwig quan sát những người bị lôi ra khỏi lán và những thứ không xác định treo trên cổ và tay của họ, anh không thể không nhận ra chúng là gì.

Khác với những bức tượng anh từng thấy trước đây, tượng gỗ bị kéo ra đường và bị lính canh giẫm đạp dưới chân.

“Bọn ta đã cảnh báo các người lần trước, nếu các người mang những bức tượng vô giá trị này một lần nữa, bọn ta sẽ đốt chúng.”

5 lính canh nhìn những người run rẩy trên mặt đất, như thể đây không phải là hành vi phạm tội đầu tiên của họ.

Ludwig không khỏi nhìn Rowan.

Rowan tiếp cận hiện trường với vẻ mặt nghiêm nghị, tiến về phía những người bảo vệ đường như sẵn sàng đâm những kẻ dị giáo bằng giáo của họ.

"Chờ đã, cô là ai?"

Như để cảnh báo họ không được đến gần hơn nữa, các lính canh chĩa giáo vào Rowan và Ludwig.

"Tôi là Nữ tư tế Rowan, được cử đi làm công việc thanh tẩy. Chàng trai này ở đây là người hộ tống của tôi, và chúng tôi đã được sự cho phép của Đội cận vệ số 42."

"À, tôi xin lỗi, Nữ tư tế. Chúng tôi không nhận ra."

Khi Rowan lấy biểu tượng thiêng liêng liêng mà cô giấu trong quần áo ra, các lính canh hạ vũ khí xuống và bày tỏ sự tôn trọng.

"Tôi có thể hỏi chuyện gì đang xảy ra ở đây không?"

"À, thì... Nó là về..."

Giọng của Rowan không hung hăng cũng không đe dọa.

Tuy nhiên, người bảo vệ cảm thấy một áp lực không thể giải thích được từ nụ cười điềm tĩnh của Rowan.

Ludwig cũng cảm thấy như vậy.

Như thể đang đeo một chiếc mặt nạ, nụ cười của Rowan dịu dàng và ấm áp quá mức, không phù hợp với hoàn cảnh hiện tại.

"Họ có phải là dị giáo không?"

"Phải... Đúng là như vậy. Nhưng, có lẽ họ cũng không biết gì hơn. Họ thậm chí có thể không biết mình đang cầu nguyện điều gì..."

Người bảo vệ, người có vẻ ít tàn ác hơn Sontein, sĩ quan chỉ huy trước đây của Ludwig, đang cố gắng bảo vệ những người mà anh ta vừa mắng mỏ vì niềm tin dị giáo của họ, giờ đây một nữ tư tế đã xuất hiện.

Rowan nhìn những người đang run rẩy và nằm trên mặt đất phủ đầy tuyết.

Cô lặng người nhìn ngôi nhà tồi tàn mà họ bị lôi ra khỏi đó.

"Tôi vào trong được không?"

"Vâng? Vâng! Tất nhiên, cứ làm điều cô muốn."

"Anh Ludwig."

Rowan ra hiệu cho Ludwig, người đang lúng túng trong tình huống này.

Nó giống như một tín hiệu để đi theo cô ấy.

"Những người khác, xin mời cũng vào trong."

Rowan lặng lẽ nói với những người đang nằm trên mặt đất.

Mặc dù đó là thẩm quyền của lính canh, cô ấy nói như thể ra lệnh.

Bên trong một khu ổ chuột ở vùng dịch hạch.

Có 5 người đang cầu nguyện: một người đàn ông trưởng thành, hai người già và hai phụ nữ.

Trong căn nhà lụp xụp, nơi thậm chí khó có thể đứng vững, Rowan quan sát xung quanh, bao gồm cả những tấm chăn.

Như đang tìm kiếm điều gì đó.

"Hừm..."

Trong một sự im lặng kỳ lạ, Rowan xem xét một cái gì đó, nghiêng đầu, nhìn chăm chăm vào tấm chắn trong một lúc, đắm chìm trong suy nghĩ và không tham gia trò chuyện với bất kỳ ai.

Một lúc sau, Rowan nhặt một bức tượng nhỏ bằng gỗ nằm ở giữa căn lều.

Có vẻ như nó là một bản mô phỏng thô sơ của một hình người được chạm khắc từ gỗ.

"Mọi người đã cầu nguyện gì vậy?"

Giữ bức tượng, Rowan hỏi nhóm run rẩy.

Ngay cả khi các linh mục bị coi thường, quyền lực của họ chỉ quan trọng khi họ đối mặt với đám đông thường dân.

Khi sức mạnh của chính quyền chiếm ưu thế, sự thù hận và oán giận của họ không có quyền lực.

Trước câu hỏi nhẹ nhàng của Rowan, ông già rùng mình trả lời.

"Chà, chúng tôi đã cầu nguyện cho bệnh dịch kết thúc và mọi thứ được giải quyết..."

"Đến con búp bê gỗ này?"

"..."

"Con búp bê gỗ này là gì với mọi người?"

Rowan hỏi ông già.

"Đây là Thần của các người sao? Con búp bê gỗ này sao có thể giải được bệnh dịch?"

Có vẻ như Rowan thực sự tò mò.

Nụ cười ấm áp của cô ấy xen lẫn với câu hỏi khiến không chỉ mọi người mà cả Ludwig sợ hãi.

"Tôi thật sự không biết. Con búp bê gỗ này làm sao có thể..."

*Rầm!

Một ánh hào quang vàng phát ra từ tay phải của Rowan.

"Các người có tin rằng điều này có thể tạo ra những điều kỳ diệu như vậy không? Tại sao?"

Trong chốc lát, ánh sáng vàng tỏa ra từ ánh sáng xua tan cái lạnh, sự yếu ớt trong cơ thể họ lập tức biến mất và họ cảm thấy sức sống tràn đầy.

Cầu nguyện cho một bức tượng vô danh.

Phép lạ chữa lành và thanh tẩy hữu hình.

Rowan nhìn những kẻ dị giáo như muốn hỏi tại sao họ không hiểu khoảng cách giữa cả hai.

"Tôi đang hỏi các người, con búp bê gỗ này là gì? Nó tượng trưng cho điều gì? Các người tin vào điều gì và bản thân muốn đạt được điều gì?"

Giọng điệu của cô ấy vô cùng dịu dàng, nhưng mọi người đều sợ hãi.

Ông lão còn run run chưa kịp trả lời thì đã có người khác lên tiếng.

"Đó là... Anh hùng..."

"Xin lỗi?"

"Đó là... vị Anh hùng... ngay tại đây."

Trước những lời run rẩy của cô gái trẻ, không chỉ Ludwig mà cả biểu hiện của Rowan cũng đanh lại.

Tượng thần bằng gỗ, giống như hình người.

Họ nói rằng nó bắt chước vẻ ngoài của người Anh hùng, Ellen Artorius.

"Người Anh hùng... sẽ cứu tất cả chúng ta..."

Rowan chậm rãi gật đầu trước những lời nói của người phụ nữ trẻ đang run rẩy.

"Ah tôi hiểu rồi."

Rowan im lặng nhìn bức tượng gỗ.

Ludwig có cảm giác đáng ngại rằng có một vực thẳm nào đó đang cuộn xoáy trong ánh mắt của Rowan.

Tuy nhiên, sau một thời gian ngắn im lặng.

Rowan cẩn thận đặt bức tượng gỗ trở lại giữa phòng.

"Vâng, Anh hùng sẽ cứu tất cả chúng ta."

Vô số dị giáo đã tràn lan.

Tuy nhiên, Tôn giáo Anh hùng không thể bị coi là dị giáo.

"Mặc dù vậy, làm thế nào để khắc nó đẹp hơn trong tương lai để tránh hiểu lầm? Sau cùng, đó là một tác phẩm điêu khắc đại diện cho người Anh hùng vĩ đại."

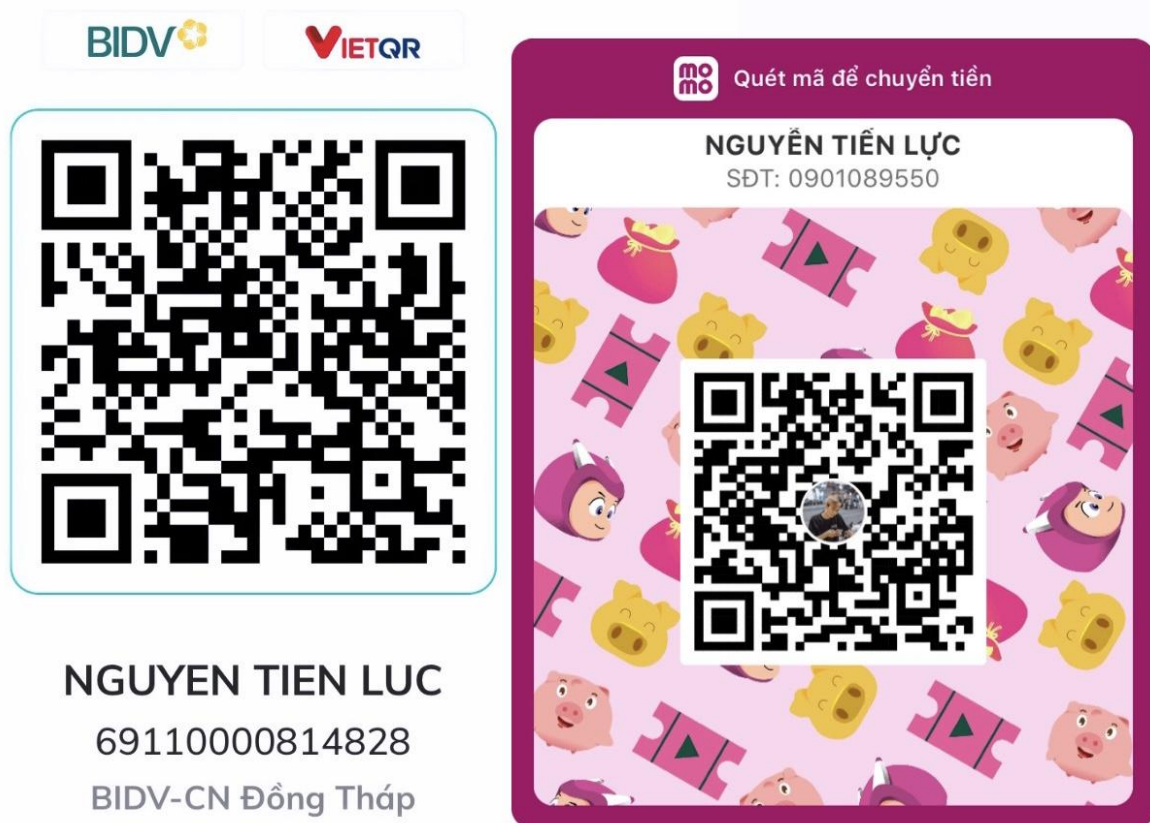
Rowan nhìn những kẻ dị giáo đang run rẩy và mỉm cười âm áp.

"Anh hùng nghe nói là đẹp đẽ vô cùng."

Rowan lặng lẽ rời khỏi khu ổ chuột.

*(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé
và mọi người có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương
với id tên @Tienlucc.)*

THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỨNG
HỘ TÔI QUA:

Thanks For Reading